

„Et olle waid, wennike, „hüdis kuf,“
 „kes kõraes ellab, sel ka enneminne tulles
 „wahhest raste kahis kätte, kui sel, kes
 „maddalast ellab.“ Kui ta ial sedda sai
 võlnud, tuli kuf ja wiis sedda uhket rääs-
 tast, kes ni wägga surustelles ja hoop-
 lis sealt ladwa otsast äkkiste äära, ja
 kuf jäi omma paigal järrele.

Se tulles tühjast kiitlemisest ja surus-
 tellemisest, ja nenda saab kurri uhkus,
 kui ta teisi pealegi põlgab, pilkab ja nae-
 rab, wahhest kohhe omma palga kätte.
 Hoia ennast, sedda head, mis sinul on,
 ja teisel pudub, teise ette wiskamast ja
 hooplimast. Mõtle ikka, et kui sa ehk
 kuf surema au sees olled, siiski ka sel al-
 lamal jälle on omma ossa rõmo ja head
 jäetud, mis sinna ehk foggoni ei tuüne.
 Kuf sai omma toidust perrenaele kääst, ja
 rääs,

räästas olli sest ilma. Räästa sornat-
 ed on isseärraniste need hulkujad, kes wah-
 hest alwast suagust said suremaks tõstes-
 tud, ja nüüd teisi põlgwad, ja ommast
 ello põlwest suurt luggu tewad. Räästa
 wiisi nemmad lobbisewad kuf paljo, agga
 ei tea isse ommast juttust aru teha, et
 kuf wahhest rummalaid pühidwad petta.
 Wanneb agga neid öiete täbhele, siis leiab
 mittokord, et ei loppikas taskus, eaga
 leiwavollose kortis, ja mees isse agga
 hiph rrahas. Saab siis ka wahhest
 äkkiste otja.

Kelae alwema rahwa seas kulusse
 wahhest kaebamisi ja nuurlemisi et nem-
 mad wägga maddala ello põlwe sees pea-
 wad ellama, kus ei olle sedda kõrkust,
 egga sedda suurt jõudo ja rõmo, mis,
 nen-